

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **H. D. C.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2021, č. j. MV-187373-6/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Ministerstvo vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 22. 9. 2020, č. j. OAM-19199-51/PP-2019, zamítlo podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 176/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobcovu žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Současně žalobci stanovilo lhůtu 40 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

2. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí ministerstva.
3. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Obsah žaloby

Nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku na straně žalobce, nepřezkoumatelnost

1. Žalobce předně namítl, že správní orgány aplikují a interpretují pojem závažné porušení veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců způsobem, který neodpovídá standardům stanoveným judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) a eurokonformnímu výkladu v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES a související judikaturou Soudního dvora EU. Správní orgány rezignovaly na prokázání veškerých okolností relevantních pro posouzení otázky existence závažného porušení veřejného pořádku ze strany žalobce a spokojily se s čistě formálním vyjmenováním počtu jeho odsouzení za spáchané trestné činy. Samotná skutečnost, že byl v minulosti odsouzen, však automaticky nenaplní pojem závažné porušení veřejného pořádku a je nutné posoudit veškeré relevantní okolnosti, které mohou prokázat existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Správní orgány v předcházejícím řízení nezjišťovaly okolnosti, které vedly ke spáchání trestných činů, míru zapojení žalobce do trestné činnosti, rozsah škody, chování žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, chování od jeho posledního propuštění z výkonu trestu a úspěšnost jeho opětovného začlenění do společnosti. Bez zjištění těchto okolností nelze konstatovat, zda ohrožení veřejných zájmů ze strany žalobce stále trvá. Žalobce spáchal poslední trestnou činnost v říjnu 2018; za tuto trestnou činnost byl také odsouzen. Od svého propuštění vede příkladný život se svou partnerkou, dcerou a svými rodiči. V jeho případě byly navíc spáchány převážně přechodné přečiny, jedná se tedy o společensky méně závažné a méně škodlivé protiprávní jednání. Žalovaná se s jeho námitkou ohledně závažného porušení veřejného pořádku nedostatečně vypořádala.

Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce

2. Žalobce dále namítl nedostatečnost a nesprávnost posouzení přiměřenosti dopadů zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány formálně vyjmenovaly rodinné vazby žalobce, aniž by jejich existenci, a především hloubku a intenzitu, braly reálně v potaz. Žalobce má na území České republiky celou svou rodinu, zejména pak svou partnerku, která zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, a nezletilou dceru, občanku Českou republiky. Celá rodina zde žije ve společné domácnosti ještě s rodiči žalobce. Je tedy zřejmé, že žalobce si za dlouhou dobu svého pobytu v ČR již vytvořil na území ČR rozsáhlou rodinnou síť, pevné sociální vazby, plně se integroval a navykl si místním zvyklostem a způsobu života. Žalobce v zemi původu již nikoho nemá, nemá tam ani sociální a ekonomické zázemí.

3. V případě zamítnutí žaloby by došlo ke zpretrhání rodinných vazeb žalobce, čímž by byla způsobena újma v oblasti rodinného života jak žalobci, tak jeho nejbližším rodinným příslušníkům. Odcestováním žalobce by přitom byly v rozporu s čl. 3 odst. 1 a 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte ohroženy péče a výživa jeho nezletilé dcery a porušeno její právo nebýt nucena k oddělení od svých rodičů. Takovýto zásah by nebyl v jejím nejlepším zájmu.
4. V případě zrušení pobytového oprávnění a vycestování žalobce by jej navíc partnerka a dcera musely následovat, což nepovažuje žalobce za přípustné i vzhledem k tomu, že je jeho dcera státní občankou ČR, a jeho partnerka by byla vystavena riziku ztráty pobytového oprávnění v ČR.
5. Lze předpokládat, že budoucí žádosti žalobce o upravení pobytu na území budou správními orgány zamítány z důvodu jeho minulé trestní činnosti. Pokud žalovaná doporučila v napadeném rozhodnutí žalobci podat jinou žádost o povolení k pobytu na území, nevidí žalobce důvod, proč nelze vyhovět jeho současné žádosti o povolení k pobytu.

Nedostatečné zjištění skutkového stavu

6. Žalobce dále namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nedostatečným zjištěním skutkového stavu. Správní orgán I. stupně ignoroval zásadní skutkové okolnosti daného případu svědčící ve prospěch žalobce, přičemž přes jeho žádost nezajistil závazné stanovisko orgánu sociálně právní ochrany dětí (dále též jen „OSPOD“) ohledně nezletilé dcery žalobce, L. D., která potřebuje jeho péči. Neprovedl tedy důkaz navržený žalobcem.
7. Žalobce dále brojí proti závěru žalované, že nepřiměřenost dopadů do svého soukromého a rodinného života pouze tvrdil, ale neprokázal. Žalobce rozhodné skutečnosti naopak tvrdil a důkazy je prokazující navrhoval. Žalobce doložil velké množství podkladů, ze kterých je zjevné, že na území ČR žije ve společné domácnosti se svou partnerkou a společně se starají o jejich nezletilou dceru, která nutně potřebuje svého otce, aby ji vychovával a vyživoval. Výše uvedené skutečnosti žalobce i jeho partnerka potvrdily i v rámci provedeného výslechu ze dne 29. 6. 2020 a mělo je potvrdit stanovisko příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí, které si však žalovaná nevyžádala. Měla-li o věrohodnosti jeho tvrzení pochybnosti, měla žalovaná žalobce vyzvat, aby k prokázání svých tvrzení navrhl jiné důkazy.

Vyjádření žalované

K závažnému porušení veřejného pořádku na straně žalobce

8. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout. K námitce nesprávné interpretace pojmu veřejný pořádek uvedla, že tento pojem je neurčitým právním pojmem a správní orgány jsou povinny zhodnotit, zdali konkrétní skutkové okolnosti posuzovaného případu lze pod tento neurčitý právní pojem subsumovat. V projednávané věci správní orgán I. stupně nejprve obecně a v souladu s judikaturou vymezil neurčitý právní pojem „veřejný pořádek“, posoudil protiprávní jednání žalobce, přičemž uvedl, jaké trestné činy žalobce spáchal, v čem tyto trestné činy spočívaly a jaký trest mu za ně byl uložen, a poté konstatoval, jaký zájem chráněný zákonem byl žalobcem porušen. Přihlédl též k tomu, že

se žalobce protiprávního jednání dopustil s úmyslem přímým, a to opakovaně. Spisovým materiálem přitom bylo prokázáno, že byl žalobce opakovaně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, toto kriminální jednání představuje akutní a závažné ohrožení zájmů české společnosti, a směřuje proti zájmům chráněným zákonem. Správní orgán I. stupně posoudil hrozbu závažného narušení veřejného pořádku žalobcem z hlediska jeho specifického případu. Žalobce se svým jednáním dopustil úmyslných trestných činů, přičemž právě úmysl, nulový výchovný vliv a recidiva jednání v případě žalobce zakládají důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku.

9. Žalovaná uvedla, že vymezením pojmů „veřejný pořádek“ a „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“ se předně zabývala ve světle žalobcových odsouzení, tedy postupovala způsobem zmíněným v rozsudku NSS ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018 - 49. V případě žalobce při respektu k relevantní judikatuře, podle níž samotné odsouzení cizince pro trestný čin nepostačuje k tomu, aby představoval nadále závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přihlédla k tomu, že je žalobce speciálním recidivistou se sklonem k páčání stejnorodé trestné činnosti. Ačkoliv jsou některá jeho odsouzení (z let 2002 až 2008 již zahlazena, nebrání to žalované k těmto odsouzením přihlédnout. Lze hovořit například o opakovaném ohrožování veřejného zdraví jízdou motorovým vozidlem pod vlivem návykové látky, navíc v době, kdy k řízení motorových vozidel žalobce nebyl vůbec oprávněn. Uložené tresty za předchozí trestnou činnost nevedly k nápravě žalobce, neměly na jeho chování žádný výchovný vliv, a je zde též časová blízkost páčání různorodé trestné činnosti a jednotlivých odsouzení žalobce. Jednání žalobce potom dosáhlo takové míry, že mu byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 13. 2. 2015 zrušen trvalý pobyt. Žalovaná dále uvedla, že z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22. 11. 2018, sp. zn. 4 T 175/2018, vyplynulo, že žalobce je uživatelem drog a potřebuje je pro svou potřebu. V uvedených skutečnostech shledává trvalé nebezpečí pro společnost, chování žalobce lze vnímat jako značně rizikové a rozhodně nelze hovořit o řádném způsobu života. V případě žalobce se rovněž nesnížila společenská škodlivost jeho jednání natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky za neadekvátní. Žalovaná se domnívá, že v projednávané věci nejsou pochyby o tom, že došlo ze strany žalobce k závažnému narušení veřejného pořádku. Tato skutečnost byla opakovaně potvrzena pravomocnými rozsudky soudů, kterými byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestné činnosti.
10. Žalovaná doplnila, že z judikatury NSS je zřejmé, že žalobcem strávená doba na svobodě po jeho propuštění, která činí jeden rok, nemůže být považována za dobu, která v případě žalobce postačuje k prokázání, že již neexistuje důvodná hrozba a že závažným způsobem nenaruší veřejný pořádek. Skutečnost, že se od svého propuštění žalobce nedopustil další trestné činnosti, má význam pro případné splnění kritérií podmíněného propuštění, není však rozhodná pro posouzení, zda představuje hrozbu pro veřejný pořádek.
11. K námitce žalobce, že spáchal převážně přečiny, tedy méně závažné protiprávní jednání, žalovaná uvedla, že skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti může být dáno i při menší intenzitě jednotlivých narušení zákona a správní orgány v rámci posouzení závažného narušení veřejného pořádku mohou přihlížet dokonce i k zahlazeným odsouzením.

K nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce

12. Žalovaná nepovažovala za důvodnou ani námitku nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí s ohledem na jeho dopady na soukromý a rodinný život žalobce. Uvedla, že tím, že se žalobce opakovaně dopustil nikoliv marginální trestné činnosti, nelze ani žalobou popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i do rodinného života jeho partnerky a dcery, považovat za nepřiměřený. Žalobce mohl a měl předpokládat, že svým jednáním může vystavit obtížím stran jeho pobytu na území České republiky nejen sebe, ale i své rodinné příslušníky; o to více se měl odsouzeníhodného jednání vyvarovat. V napadeném rozhodnutí bylo vysvětleno, v čem je spatřováno důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, k čemuž žalovaná uvedla konkrétní znění obsahu soudních rozsudků. Navíc je více než evidentní, že narušení veřejného pořádku bylo v případě žalobce způsobeno jednoznačně jeho osobním a zcela záměrným chováním. Nebezpečnost jednání žalobce byla také posouzena příslušnými soudy, kterými byl žalobce odsouzen k nepodmíněným trestům odnětí svobody. Správním orgánům rozhodujícím o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu nepřísluší závěry soudů korigovat a konstatovat, že se v daném případě nejednalo o závažný trestný čin, a žalobce je již napravený.
13. Žalovaná dále poukázala na to, že žalobce s dcerou před propuštěním z výkonu trestu nerozvíjel kontakt z důvodu, že podstatnou část života dcery pobýval ve vězení. Žalobce byl opakovaně vězněn od roku 2002, a poslední výkon trestu měl v době od 28. 10. 2018 do 27. 10. 2019. Byl to tedy žalobce, kdo způsobil narušení rodinných vztahů a tuto skutečnost nelze přičítat k tíži správním orgánům rozhodujícím o jeho žádosti. Žalovaná nepopírá, že opuštěním území dojde k podstatnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. V daném případě ale převažuje zájem na ochraně veřejného pořádku před individuálními zájmy žalobce a jeho rodinných příslušníků a je na něm a jeho rodinných příslušnících, jakým způsobem si v budoucnu uspořádají své vztahy. Partnerka a dcera mohou žalobce navštěvovat v zemi původu, či v jiném státě, kde se po propuštění z výkonu trestu rozhodne žalobce pobývat. Možnost realizovat rodinný život mezi žalobcem a jeho dcerou a partnerkou tak bude sice značně ztížena, nikoli však vyloučena. K tomu žalovaná zdůraznila, že kromě toho, že na území České republiky pobývají partnerka a dcera žalobce, nebylo správním orgánům predestřeno ničeho dalšího, co by zakládalo nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Citová vazba mezi žalobcem a jeho dcerou, míra zásahu ani délka pobytu žalobce v České republice nemohou převážet to, že žalobce svým osobním jednáním narušuje veřejný pořádek České republiky, tedy jeden z nejvýznamnějších veřejných zájmů. Porovnání intenzity ohrožení tohoto zájmu s mírou intenzity zásahu do práva na rodinný život vyznívá ve prospěch ochrany veřejného pořádku. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců nelze vykládat v tom smyslu, že by bylo vždy a za všech okolností povinností správního orgánu I. stupně zabývat se všemi skutečnostmi zde uvedenými. Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi, a při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu. Žalobci přitom není zakázán pobyt na území, a napadené rozhodnutí tak nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého ani rodinného života, ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky a čl. 8 Úmluvy.

K nedostatečnému zjištění skutkového stavu

14. K námitce žalobce, že si správní orgány nevyžádaly stanovisko OSPOD, případně další doklady, žalovaná uvedla, že se v daném případě jednalo o řízení o žádosti, bylo tedy na žalobci, který primárně nesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní, aby předložil důkazy na podporu svých tvrzení, případně navrhl provedení určitých důkazů. Správní orgán I. stupně vycházel z podkladů poskytnutých žalobcem i z vlastního dokazování. Nezpochybnil aktuální soužití žalobce s rodinnými příslušníky pobývajících na území České republiky a nepovažoval za nezbytné provedení dalšího dokazování. Žalovaná se přitom zabývala individuálními okolnostmi případu a s odkazem na čl. 8 Úmluvy zohlednila i prioritu zájmu na ochraně veřejného pořádku před individuálními zájmy žalobce, jeho partnerky a dcery.

K nemožnosti získat v budoucnu pobytové oprávnění

15. Žalovaná se neztotožnila ani s námitkou žalobce ohledně tvrzené nemožnosti získat v budoucnu jiné pobytové oprávnění. Žalobce může v případě splnění všech zákonných podmínek požádat o jiné pobytové oprávnění na území České republiky, není však povinností správních orgánů tento nižší pobytový status žalobci bez dalšího udělit.
16. Žalobce reagoval replikou, v níž setrval na argumentaci uplatněné v žalobě. Zdůraznil, že po svém propuštění z výkonu trestu odnětí svobody žije řádný život.

Replika žalobce

17. Žalobce se své replice zopakoval část své žalobní argumentace a doplnil odkaz na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 4. 2021, č. j. 57 A 22/2021, který se týkal zrušení trvalého pobytu devětkrát odsouzenému žalobci s patrnými tendencemi k nápravě.

Jednání

18. Při jednání dne 23. 9. 2022 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
20. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Zjištění ze správního spisu

21. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Dne 5. 11. 2019 podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. K žádosti připojil též rodný list dcery N. L. D., nar. dne X, v němž je uveden jako otec dítěte. Připojil též potvrzení o českém státním občanství N. L. D.
22. V podání ze dne 7. 11. 2019 uvedl, že se o dceru intenzivně stará. Se svou partnerkou (matkou dcery) a dcerou tvoří rodinu. Partnerka má v ČR povolen trvalý pobyt.

23. Součástí správního spisu jsou opisy z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 26. 11. 2019 a ze dne 3. 8. 2020, z nichž vyplývá, že má v ČR devět záznamů. Součástí správního spisu jsou též trestní rozsudky.
24. Žalobce byl dne 4. 2. 2002 rozsudkem Okresního soudu Cheb, sp. zn. 7 T 36/2002, podle § 8 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon (dále jen „zákon č. 140/1961 Sb.“) a dle § 247 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., odsouzen za pokus trestního činu krádeže k trestu odnětí svobody podmíněně, s výměrou 1 měsíc, se zkušební dobou do 19. 2. 2003; osvědčil se dne 23. 2. 2004.
25. Dne 31. 8. 2006 byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5, sp. zn. 29 T 134/2006, podle § 247 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., odsouzen za trestný čin krádeže k trestu odnětí svobody podmíněně, s výměrou 4 měsíce, se zkušební dobou do 21. 10. 2008, na dobu 2 roky s trestem propadnutí věci; osvědčil se dne 16. 02. 2009.
26. Dne 23. 8. 2008 byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4, č. j. 2 T 46/2008, podle § 188 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., odsouzen za trestný čin výroby, opatření anebo přechovávání předmětu určeného k nedovolené výrobě omamné nebo psychotropní látky k trestu odnětí svobody podmíněně, s výměrou jeden rok, se zkušební dobou do 23. 08. 2011, na dobu 3 roky; osvědčil se dne 13. 10. 2011.
27. Dne 7. 11. 2013 byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. 31 T 98/2011, podle § 202 odst. 1 a § 221 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., odsouzen za trestné činy výtržnictví a ublížení na zdraví k trestu odnětí svobody podmíněně, s výměrou 4 měsíce, se zkušební dobou do 7. 5. 2015, na dobu 18 měsíců, a s prodloužením zkušební doby do 7. 11. 2015, na dobu 6 měsíců; trest byl změněn na odnětí svobody nepodmíněně, na dobu 4 měsíce, se zařazením do výkonu s dozorem.
28. Dne 25. 4. 2014 byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 6 T 91/2014, podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), odsouzen za úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky k podmíněnému trestu odnětí svobody s dohledem, s výměrou 6 měsíců, se zkušební dobou do 25. 6. 2016, na dobu 26 měsíců; trest byl změněn na odnětí svobody nepodmíněně, s výměrou 6 měsíců, se zařazením výkonu s dozorem, a trestem zákazu činnosti a zákazu řízení motorových vozidel, na dobu 20 měsíců.
29. Dne 20. 5. 2014 bylo rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. 33 T 75/2014 upuštěno od uložení souhrnného trestu za spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku vzhledem k rozsudku Obvodního soudu Praha 2, sp. zn. 6 T 91/2014.
30. Dne 30. 9. 2014 byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. 33 T 174/2014, podle § 274 odst. 1 a dále dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku odsouzen za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky a trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání k trestu odnětí svobody nepodmíněně, s výměrou 4 měsíce, se zařazením výkonu s dozorem, a trestem propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty.
31. Dne 12. 7. 2016 byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. 6 T 44/2016, a odvolacím rozsudkem Městského soudu Praha, sp. zn. 7 To 260/2016, podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku odsouzen za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání a za trestný čin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu k trestu odnětí

svobody nepodmíněně, s výměrou 9 měsíců, se zařazením výkonu s ostrahou, a trestu zákazu činnosti a zákazu řízení motorových vozidel, na dobu 2 roky.

32. Dne 19. 12. 2018 rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. 4 T 175/2018, podle § 337 odst. 1 písm. a) a dále dle § 284 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody nepodmíněně, s výměrou 1 rok, se zařazením výkonu s ostrahou, a trestem propadnutí věci, zákazu činnosti a zákazu řízení motorových vozidel, na dobu 2 roky.
33. Součástí správního spisu je rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 26. 1. 2017, č.j.:OAM-2104-51/ZR-2014, kterým bylo žalovanému zrušeno povolení k trvalému pobytu.
34. Součástí správního spisu je dále přehled dob věznění žalobce poskytnutý dne 29. 1. 2020 Vězeňskou službou ČR. Z něj vyplývá, že žalobce byl ve výkonu trestu odnětí svobody v době od 13. 10. 2014 do 13. 2. 2015 ve Vazební věznici Pankrác, od 30. 4. 2015 do 30. 8. 2015 ve Věznici Kynšperk nad Ohří, od 21. 3. 2016 do 27. 6. 2016 vykonával vazbu ve Vazební věznici Pankrác, od 8. 8. 2016 do 30. 7. 2017 vykonával trest odnětí svobody ve Věznici Oráčov a od 28. 10. 2018 do 27. 10. 2019 ve Věznici Vinařice.
35. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 29. 6. 2020 se uskutečnil výslech žalobce. Ten mimo jiné uvedl, že v ČR nepřetržitě pobývá od roku 2002. Žije ve společné domácnosti se svými rodiči, přítelkyní a dcerou. O svém otcovství se dozvěděl teprve nedávno pomocí testu DNA, dcera ho však nazývala otcem již od narození. Partnerka žalobce je dosud vdaná za jiného muže, plánuje však svatbu s žalobcem. S ohledem na nedávné propuštění z vězení se žalobce dosud nestihl zeptat, zda již podala žádost o rozvod. Dále vypověděl, že aktuálně není zaměstnaný, občasně pomáhá své matce v prádelně. Dceru vodí do školy a spolu s matkou i k lékaři. Dceru bere na vycházky, koupe a dává jí najíst. O domácnost, finance a jídlo se stará jeho matka.
36. Téhož dne se uskutečnil též výslech partnerky žalobce, paní L. K. Ch.
37. Dne 3. 7. 2020 zaslal žalobce své vyjádření k provedeným výslechům.
38. Součástí správního spisu je dále záznam Krajského ředitelství policie hl. města Prahy o třech provedených pobytových kontrolách, fotokopie protokolu o výsledku žalobce v řízení o správním vyhoštění ze dne 1. 10. 2017 a výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR.
39. Dne 17. 8. 2020 se žalobce seznámil s podklady k vydání rozhodnutí a dne 1. 9. 2020 se k nim písemně vyjádřil.
40. Dne 22. 9. 2020 správní orgán I. stupně žalobcovu žádost zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, která žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla.

Posouzení žaloby

41. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud podotýká, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7

Afs 212/2006-76). Správní orgány jsou přitom povinny dle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění rozhodnutí uvést mimo jiné i úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů však nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45). Takové vady v odůvodnění napadeného rozhodnutí však městský soud nespaturuje.

42. Z napadeného rozhodnutí je bezpochyby seznatelné, z jakých důvodů byla žádost žalobce zamítnuta. Žalovaná souhlasila se správním orgánem prvního stupně, že s ohledem na dlouhodobost a charakter trestné činnosti žalobce je nutné jeho jednání považovat za skutečné, aktuální, závažné a opakované ohrožení zájmů společnosti s důvodným nebezpečím, že by se mohl závažného narušení veřejného pořádku dopustit také v budoucnu. Pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, správní orgány poměřily zájem žalobce s veřejným zájmem a správně zohlednily i nejlepší zájem dítěte – dcery žalobce. Toto posouzení považuje soud za daných skutkových okolností za dostatečné a přiléhavé, aniž by v této fázi posuzování přezkoumatelnosti hodnotil jeho správnost.
43. Napadené rozhodnutí tedy nepřezkoumatelné není.

Existence brozby narušení veřejného pořádku ze strany žalobce

44. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítne ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
45. Podle čl. 27 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice“), s výhradou této kapitoly [kapitola IV směrnice] směřjí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.
46. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
47. Článek 27 odst. 2 směrnice tedy umožňuje členským státům omezit práva vstupu a pobytu občanů EU (a jejich rodinných příslušníků) z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Uvedená pravomoc je projevem suverenity členských států rozhodovat o vstupu a pobytu cizinců na jejich území, což mimo jiné odpovídá i

úpravě Úmluvy, která nezaručuje cizinci právo na vstup do konkrétní země nebo pobyt v ní. Státy mají pravomoc při výkonu svých povinností zajišťujících udržování veřejného pořádku vyhostit cizince odsouzeného v trestním řízení (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2005, Ünner proti Nizozemí, č. stížnosti 46410/99, bod 54). Podle čl. 27 odst. 2 směrnice předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje automatické přijetí opatření omezujících výkon práva na volný pohyb. Jinými slovy, samotné předchozí odsouzení dotyčného pro trestný čin nepostačuje k tomu, aby bylo možné automaticky vycházet z toho, že dotyčný představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jež je samo o sobě způsobilé odůvodnit omezení práv, které mu přiznává unijní právo (rozsudek SDEU ze dne 17. 11. 2011 ve věci C- 430/10, Christo Gajdarov, bod, 38). Existenci předchozího odsouzení za trestný čin lze zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek SDEU ze dne 1. 1. 1999 ve věci C-348/96, Donatelle Calfa, bod 24). Opatření z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, ukáže-li se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, že osobní chování dotyčné osoby představuje ohrožení v současné době (rozsudek SDEU ze dne 2. 5. 2018 ve věci C-331/16, K. a H. F., bod 56). SDEU tedy při uplatňování směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti zastává názor, že nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (viz rozsudek SDEU ze dne 23. 11. 2000 ve věci C-145/09, Tsakouridis, bod 50). Obdobná kritéria uplatňuje i NSS, který ve vztahu k § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců uvádí, že „[k]riminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd.“ (viz bod 17 rozsudku NSS ze dne 29. 5. 2000, č. j. 2 Azs 29/2019 – 33).

48. Ústavní soud v nálezu ze dne ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20 shledal, že při uplatňování článku 27 odst. 2 směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti. Vyslovil poté obecný závěr, že neposoudily-li správní soudy při přezkumu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti v souladu s požadavky práva EU, nýbrž automaticky vycházely pouze z předchozího odsouzení za trestný čin, postupovaly v rozporu s čl. 1 odst. 2 ve spojení s čl. 10a a čl. 4 Ústavy České republiky, a porušily tím právo stěžovatele na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. K obdobným závěrům dospěla judikatura Nejvyššího správního soudu již dříve ve vztahu ke správnímu vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o

pobytu cizinců (rozsudek ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS) nebo ve vztahu k zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců (rozsudek ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40).

49. Předmětem sporu v projednávané věci je předně skutečnost, zda došlo k naplnění podmínek pro aplikaci shora citovaného § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v podané žalobě nepopíral, že se v minulosti dopustil trestné činnosti, nicméně se neztotožnil s postupem správních orgánů, které na základě uvedeného ustanovení zamítly žalobcovu žádost.
50. Soud se v první řadě neztotožňuje s žalobní námitkou, podle které správní orgány založily své závěry pouze na žalobcových předchozích odsouzeních pro trestné činy, aniž by zohlednily individuální okolnosti žalobcova případu. Z odůvodnění rozhodnutí ministerstva i napadeného rozhodnutí vyplývá, že se správní orgány kromě prosté skutečnosti existence pravomocných odsouzení zabývaly závažností a povahou spáchaných trestných činů a také dalšími aspekty žalobcova případu. Zdůraznily zejména, že žalobce byl za spáchání trestného činu odsouzen již devětkrát (z toho tři odsouzení byla zhlazena). Z obsahu trestních rozsudků zjistily charakter trestných činů a osobní zapojení žalobce. Konstatovaly, že byl trestán převážně za úmyslnou trestnou činnost. Opakovaně řídil pod vlivem amfetaminu a nerespektoval trest zákazu řízení motorových vozidel. Dále se dopustil celé řady dalších trestných činů (viz body 23-32 tohoto rozsudku). Dle rozsudků trestních soudů je osobou se sklonem k páchání stejnorodé trestné činnosti. Ani ve zkušební době nevedl řádný život. K nepodmíněnému trestu odnětí svobody byl odsouzen celkem pětkrát. Řada trestných činů byla spáchána pod vlivem návykové látky a z trestních rozsudků vyplývá, že žalobce sám uvedl, že je uživatelem drog a potřebuje je pro svou potřebu. Správní orgány vzaly dále v potaz četnost a délku pobytů žalobce ve vězení.
51. Recentní trestná činnost žalobce spočívala v přímém nerespektování soudních rozhodnutí tím, že se dopustil trestného činu maření úředního rozhodnutí a vykázaní řízením motorového vozidla, ač mu tato činnost byla zakázána (viz str. 8 prvostupňového rozhodnutí). Žalobce se také dopustil trestných činů násilné povahy s vyšším stupněm společenské závažnosti. Na společenské nebezpečnosti jednání žalobce ničeho nemění ani skutečnost, že mělo jeho protiprávní jednání především charakter přečinů. O tom svědčí i skutečnost, že mu byl trestními soudy opakovaně uložen nepodmíněný trest odnětí svobody.
52. Správní orgány proto dospěly k závěru, že se žalobce dopouštěl trestné činnosti opakovaně a vědomě, přičemž uložené tresty neměly na jeho chování žádný vliv, což svědčí o aktuálnosti nebezpečí opětovného závažného narušení veřejného pořádku ze strany žalobce. Pokud jde o chování žalobce po posledním propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (27. 10. 2019), konstatovaly, že žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu již 5. 11. 2019 a prostá skutečnost, že do vydání prvostupňového (22. 9. 2020) ani napadeného (22. 1. 2021) rozhodnutí nebyl odsouzen za další trestný čin, neznamená, že by nebezpečí narušení veřejného pořádku pominulo.
53. Soud se s posouzením provedeným správními orgány ztotožňuje. Shodně s nimi je přesvědčen, že žalobce svým jednáním i v době rozhodování správních orgánů představoval důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Zjištěná a nezpochybněná trestní minulost žalobce je natolik závažná, že je k ní třeba přihlédnout

jako k významné okolnosti při posuzování jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Jeho opakované úmyslné protiprávní jednání svědčí o tom, že se z dřívějších odsouzení nepoučil. Z uvedeného lze proto dovodit, jaký byl žalobcův postoj k jeho dosavadní trestné činnosti. Jinými slovy, žalobce tímto již v minulosti ukázal, že nemá dostatečný respekt k právnímu řádu České republiky a jeho osobní chování tak i do budoucna může představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

54. Žalobce od roku 2014 opakovaně pobýval ve výkonu trestu odnětí svobody s jen krátkými pobyty na svobodě. Do doby vydání prvostupňového rozhodnutí, tj. do dne 22. 9. 2020, byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody od 13. 10. 2014 do 13. 2. 2015 ve Vazební věznici Pankrác, od 30. 4. 2015 do 30. 8. 2015 ve Věznici Kynšperk nad Ohří, od 21. 3. 2016 do 27. 6. 2016 vykonával vazbu ve Vazební věznici Pankrác, od 8. 8. 2016 do 30. 7. 2017 vykonával trest odnětí svobody ve Věznici Oráčov a od 28. 10. 2018 do 27. 10. 2019 ve Věznici Vinařice. V době vydání prvostupňového rozhodnutí žalobce nebyl dosud na svobodě ani celý kalendářní rok, a od svého uvěznění v roce 2014 strávil na svobodě celkem pouze přibližně 26 měsíců.
55. Žalobci byl z důvodu jeho protiprávního jednání rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 13. 2. 2015 zrušen trvalý pobyt, ani to však nevedlo k jeho nápravě. Lze připomenout, že při hlavním líčení u Obvodního soudu pro Prahu 4 dne 22. 11. 2018 ve věci sp. zn. 4 T 175/2018 žalobce uvedl, že je „*uživatelé drog a potřebuje je pro svou potřebu*“.
56. S ohledem na shora uvedené má soud za oprávněnou pochybnost žalované i správního orgánu I. stupně o možné změně v přístupu žalobce k respektování právních předpisů, neboť je zde důvod domnívat se, že by žalobce mohl opětovně nerespektovat právní předpisy.
57. Soud nepřisvědčil ani námitce, že si správní orgány „vystačily“ toliko s formálním výčtem odsouzení žalobce. Jak soud uvedl výše, hodnotily i řadu dalších aspektů (zejména charakter a četnost trestné činnosti, osobní chování žalobce a jeho integraci do české společnosti). Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009-99), jednoznačně vyplývá, na základě čeho rozhodovaly a jaký právní názor si na základě podkladů utvořily. Správní orgány obou stupňů svůj právní názor řádně odůvodnily a uvedly, z jakého důvodu se domnívají, že žalobce představuje aktuální a důvodnou hrozbu pro veřejný pořádek. Nebyly přitom povinny samostatně posuzovat každý myslitelný aspekt zmíněný v judikatuře správních soudů. Není proto pochybením, pokud se s ohledem na ostatní zjištění, která jejich závěry dostatečně odůvodňovala, již nezabývaly například chováním žalobce ve vazbě.
58. Tato námitka není důvodná.

Přiměřenost

59. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku související s posouzením přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
60. Správní orgán I. stupně se na straně 10 až 12 prvostupňového rozhodnutí velmi podrobně zabýval rodinnou situací žalobce, jeho vztahem s dcerou, partnerkou a fungováním jejich

společné domácnosti včetně financování jejího provozu a existence rodinného zázemí. Přihlédl k tomu, že partnerka žalobce má na území České republiky povolen trvalý pobyt, je stále provdaná za jiného muže, který byl veden jako otec její nezletilé dcery, občanky České republiky; partnerka také zajišťuje péči o dceru a přispívá do rodinného rozpočtu. Za podstatnou vzal správní orgán I. stupně též skutečnost, že vedle matky zajišťuje péči o nezletilou dceru její babička, matka žalobce, která kromě péče o vnučku a jejího hlídání zajišťuje její doprovod k lékaři, vyzvedává ji ze školy, případně kontroluje její příchod domů přes mobilní aplikaci, kontroluje ji touto mobilní aplikací při psaní úkolů a dochází na školní schůzky. Kromě toho také babička nezletilé dcery žalobce pracuje a finančně přispívá na provoz rodinné domácnosti, stará se o rodinné zázemí, jídlo apod. V rodinné domácnosti s ní žije též její manžel. I při přihlédnutí k odlišným kulturním zvyklostem v rodině žalobce ohledně vedení domácnosti a roli žen v ní, na které žalobce upozorňoval ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí, se soud ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně potvrzené též žalovanou, že péči o domácnost, finance i nezletilou dceru žalobce zajišťují primárně jeho partnerka a matka žalobce.

61. Žalobce nepracuje, s nezletilou dcerou se od jejího narození z důvodu výkonu série trestů odnětí svobody stýkal minimálně (její návštěvy ve vězení po dobu výkonů trestu odnětí svobody nedoložil, stejně jako nedoložil sdílení společné domácnosti s ní a její matkou před prvním nástupem do výkonu trestu odnětí svobody v roce 2014). Lze tak mít za to, že zamítnutí žádosti žalobce o pobytové oprávnění představuje spíše nižší intenzitu zásahu do rodinného života žalobce. Partnerka a nezletilá dcera žalobce jsou současně v případě odjezdu žalobce z území České republiky existenčně zajištěné, k ohrožení jejich výživy nedojde. Uvedené poměry v rodině žalobce prokázaly také tři pobytové kontroly (dvě přímo v domácnosti žalobce) provedené policejními orgány. U žalobce nebyly zjištěny žádné významné majetkové vazby na území. Správní orgán I. stupně také zohlednil, že žalobce je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dobrý, není tedy omezen v získání zaměstnání v zemi původu. Zdůraznil, že tímto rozhodnutím, na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění, není žalobci stanovena doba, po kterou se mu zakazuje pobývat na území. Neudělení pobytového oprávnění obecně může být jen výjimečně nepřiměřeným zásahem do soukromého života cizince. S ohledem na uvedené okolnosti shledal dopad rozhodnutí do soukromého života žalobce za přiměřený a nerozporný s čl. 8 Úmluvy. Žalobce v průběhu správního řízení pouze tvrdil, ale nijak nedoložil, nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Neunesl tak své důkazní břemeno. V této souvislosti na stranách 11 a 12 prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že si žalobce musel být vědom při páchání úmyslných trestných činů možných důsledků nejen v rovině trestněprávní, ale jako cizinec i v rovině zákona o pobytu cizinců. Na uvedené závěry správního orgánu I. stupně navázala žalovaná napadeným rozhodnutím, v němž potvrdila, že nedošlo k zásadnímu narušení práva na respektování soukromého a rodinného života, zaručeného v čl. 8 Úmluvy. Správní orgány zcela správně zohlednily, že ačkoliv žalobce měl možnost vést na území České republiky řádný rodinný život, dopouštěl se dlouhodobě a opakovaně úmyslné trestné činnosti, v důsledku níž strávil významnou část posledních let ve vazbě a ve výkonu trestu odnětí svobody.
62. Soud se ztotožňuje se závěrem žalované, že zájem na ochraně společnosti před hrozbou opakovaného páchání úmyslné trestné činnosti v daném případě převažuje nad individuálními zájmy žalobce. Nevydání povolení k přechodnému pobytu představuje sice zásah do rodinného života žalobce, ovšem z výše vyložených důvodů nikoli nepřiměřený. Je třeba zdůraznit, že odeprání práva přechodného pobytu cizince žalobci nezakazuje vstup

ani pobyt na území České republiky, pouze mu nyní neuděluje určitý druh pobytu na území České republiky. Není jím samo o sobě dotčeno právo pobytu žalobce na území České republiky, dochází pouze k odeprání výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajících na území České republiky v rámci přechodného pobytu (viz rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2011 č. j. 9 As 71/2010-112).

63. Správní orgány dostatečně zohlednily individuální okolnosti případu žalobce, včetně posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce sám pak v průběhu správního řízení dostatečně netvrdil a ani neprokázal žádné skutečnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Zjištění učiněná na základě správního spisu odpovídají závěru správních orgánů o tom, že se v případě napadených rozhodnutí o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce nejedná.
64. Žalovaná v napadeném rozhodnutí správně poukázala na to, že námitka žalobce, že byl porušen čl. 8 Úmluvy, není důvodná, neboť z tohoto článku Úmluvy, z jiných mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, ani z ústavního práva nevyplyvá nutné právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 2 As 78/2006-64, str. 78). Navíc Úmluva výslovně počítá s výhradou ochrany veřejného pořádku jako s přípustným důvodem možného vyhoštění cizince (Protokol č. 7 k Úmluvě, čl. 1 odst. 2).
65. Žalovaná se rovněž dostatečným způsobem vypořádala s námitkou žalobce ohledně porušení Úmluvy o právech dítěte. K otázce zákazu oddělení dítěte od rodičů soud uvádí, že je nejlepším zájmem nezletilého dítěte žít od narození v harmonickém rodinném prostředí s oběma rodiči, avšak i Úmluva o právech dítěte připouští oddělení dítěte od rodičů (čl. 9 odst. 3). Tyto závěry potvrdil též Ústavní soud, který v usnesení ze dne 21. 12. 2021, sp. zn. I. ÚS 3116/21, uvedl, že „*Úmluva o právech dítěte ve svém čl. 9 odst. 3 připouští i oddělení dítěte od rodičů za podmínky pravidelného osobního kontaktu s rodiči, přičemž nikde nestanoví, že rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. S ohledem na výše uvedené lze souhlasit se závěry Nejvyššího správního soudu, že v rámci zjištěných skutečností nelze hodnotit zrušení trvalého pobytu stěžovatele jako nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*“ Úmluva o právech dítěte zajišťuje toliko právo dítěte udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči, kteří pobývají v různých státech (čl. 10 odst. 2).
66. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, v souvislosti se správním vyhoštěním: „*Kritérium nejlepšího zájmu dítěte má v řízení o správním vyhoštění zásadní význam a je třeba ho brát za středobod úvah o přiměřenosti dopadů daného rozhodnutí dle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky; to ovšem neznamená, že by po důsledném posouzení individuálních okolností věci jiný konkurující zájem (například zájem státu na správním vyhoštění cizince) nemohl převážet.*“
67. Též v řízení o povolení k přechodnému pobytu je namíste poměřování konkurujících si zájmů, přičemž nejlepší zájem dítěte je jen jedním z nich, nikoliv však jediným nebo nejvyšším, jak nepřímo dovozuje žalobce.
68. Nelze pominout ani skutečnost, že žalobce doposud pobýval ve společné rodinné domácnosti krátce, teprve od svého posledního propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, kde byl opakovaně v letech 2014 až 2019. Žalobce nijak nedoložil své tvrzení, že

předtím žil s partnerkou a dcerou od roku 2010 a tuto skutečnost neprokázaly ani provedené pobytové kontroly (viz str. 4-5 a 13-14 napadeného rozhodnutí). Je třeba rovněž vzít v potaz, že žalobce nezletilou dceru ještě v roce 2017 nepovažoval za vlastní a znalecký posudek k otcovství si nechal udělat až v roce 2019 za účelem „*nejvíce kvůli pobytu, aby ho měl na dítě*“ (str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí). Žalobce rovněž nedoložil, že by finančně jakkoliv přispíval na společnou domácnost a na výživu své partnerky a nezletilé dcery. K rodinným poměrům žalobce zjistil správní orgán I. stupně z vlastního dokazování dále to, že partnerka navštívila žalobce v době výkonu trestu odnětí svobody v letech 2014 až 2019 pouze čtyřikrát (o návštěvách nezletilé dcery žalobce nebylo zjištěno ničeho) a byla po celou tuto dobu a ještě v době správního řízení vdaná za pana J. P., který byl uváděn též jako otec nezletilé dcery, přičemž návrh na rozvod nebyl dosud podán. O nezletilou dceru žalobce se fakticky stará její babička, matka žalobce, která žije na území ČR se svým manželem. Správní orgán I. stupně přitom v řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dle § 87b zákona o pobytu cizinců, které je tzv. řízením o žádosti, vycházel z vlastního dokazování a z podkladů poskytnutých mu žalobcem. Primární povinnost jednat aktivně a doložit všechny důkazy ve svůj prospěch, tj. unést vedle břemena tvrzení také břemeno důkazní, ležela na žalobci jako žadateli.

69. K dopadům odloučení na rodinu žalobce v souvislosti s jejím předcházejícím fungováním bez jeho přispění soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013-35, podle kterého:

„Samotný závěr, že rodina stěžovatele již jednou absolvovala delší odloučení a tuto situaci zvládla, lze považovat za zcela logický. Stěžovatel má jistě pravdu v tom, že nelze obě situace zcela srovnávat, neboť jde o jinou délku (předpokládaného) odloučení, a vztahy stěžovatele s dcerou jsou jistě na jiné úrovni, než v době, když byl dceři cca jeden rok, zdejší soud je však přesvědčen, že podstatu shora vysloveného názoru to nikterak nezpochybňuje. Fakt, že rodina stěžovatele již dříve dočasné odloučení překonala, jistě implikuje předpoklad, že tomu tak bude i nyní. Půjde nepochybně o citelný zásah do rodinného soužití (rozhodnou-li se manželka a dcera stěžovatele nenásledovat), z ničeho však neplyne, že by šlo o zásah nepřiměřený či neodůvodněný. Stěžovatel nesmí opomínat, že do současné složité situace se dostal především sám svým vlastním jednáním, kdy na území ČR porušoval dlouhodobě právní předpisy (...)“ (str. 8, zvýraznění doplněno soudem).

70. Obdobně uzavřel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, kde uvedl:

„Nejvyšší správní soud má tedy za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu, nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců za neadekvátní. (...) Stěžovatel si měl a mohl být při páchaní natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem,

musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat“ (bod 24, zvýraznění doplněno soudem).

71. K uvedeným závěrům pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 266/2021-102, doplnil:

„NSS si je vědom složité situace, v níž se stěžovatelova rodina nachází poté, co správní orgány zrušily jeho povolení k trvalému pobytu. Avšak jejich obtíže nepřeváží nad naléhavou potřebou chránit před stěžovatelem zdejší veřejný pořádek (...). NSS sdílí názor krajského soudu, že stěžovatelova manželka, stejně jako jeho dvě dcery, se v ČR obejdou bez jeho trvalé přítomnosti“ (bod 30, zvýraznění doplněno soudem).

„Nutno připomenout, že stěžovatel se dostal do obtížné situace vlastními skutky. NSS nezpochybňuje, že přímé a nepřímé důsledky jeho trestné činnosti částečně dopadají i na jeho rodinu. Nejedná se však o nepřiměřený dopad. (...)“ (body 33 a 34, zvýraznění doplněno soudem).

72. Ani v projednávané věci zájem žalobce na životě v rodinné domácnosti s partnerkou a nezletilou dcerou v tuzemsku vzhledem ke zjištěným skutečnostem nepřeváží nad nebezpečím, které zde žalobce představuje pro veřejný pořádek. Skutečnost, že žalobce má přes své dlouhodobé závažně závadové chování dobrý vztah se svou rodinou, nepřeváží nad zájmem ČR na tom, aby takové osoby jako stěžovatel se na jejím území nenacházely. Žalobce nepředložil natolik mimořádné okolnosti (např. existenci finanční závislosti či závislosti na péči), které by s ohledem na závažnost žalobcem spáchané trestné činnosti a souvisejících okolností (popsaných shora) mohly převážit nad ochranou veřejného pořádku.
73. Pokud jde o tvrzení žalobce, že z důvodu jeho trestní minulosti budou jakékoliv jeho další žádosti o nižší pobytové oprávnění správními orgány zamítnuty, soud uvádí, že žalobci nebyl zákaz pobytu na území udělen. K návštěvám nezletilé dcery a partnerky může využít i nižších pobytových oprávnění. Na základě nižších pobytových oprávnění pak žalobce může realizovat svůj vztah s nezletilou dcerou a partnerkou, aniž by tyto byly nuceny opustit území České republiky. Zamítnutím žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu nedochází ke vzniku nepřekonatelné bariéry mezi žalobcem a jeho rodinnými příslušníky. Žalobce nijak nedoložil, že by si po zamítnutí žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu žádal o jiné (nižší) pobytové oprávnění a jeho úvaha o nemožnosti toto oprávnění v budoucnu obdržet je tak spekulativního charakteru.
74. Žalobní námitka není důvodná.

Nedostatečné zjištění skutkového stavu

75. Žalobce dále namítal nedostatečnost zjištění skutkového stavu spočívající v tom, že si správní orgány nezajistily závazné stanovisko OSPOD ohledně nezletilé dcery žalobce, L. D., tedy neprovedly důkaz navržený žalobcem. Dále uvedl, že není pravdou, že pouze

tvrdil, ale neprokázal, nepřiměřenost dopadů odnětí pobytového oprávnění do svého soukromého a rodinného života, neboť doložil celou řadu skutečností.

76. Žalobce byl k jeho soukromým a rodinným poměrům dotazován v rámci výsledku dne 29. 6. 2020, k němuž se dále vyjádřil podáním ze dne 3. 7. 2020 a ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Správní orgán I. stupně vyslechl dne 29. 6. 2020 také partnerku žalobce. Součástí správního spisu je rovněž protokol o výsledku žalobce ve věci správního vyhoštění ze dne 1. 10. 2017. Ke zjištění soukromých a rodinných poměrů žalobce dále proběhly tři pobytové kontroly Policií ČR – oddělením pobytové kontroly, a to ve dnech 18. 2. 2020 (13:30 – 13:50 hod, při této kontrole se nepodařilo nikoho kontaktovat), 24. 2. 2020 (19:30 hod.) a 3. 3. 2020 (18:35 hod.).
77. Správní orgány nezpochybnilly aktuální soužití žalobce s rodinnými příslušníky pobývajícími na území České republiky. Ve vztahu k dceři L. žalovaná poznamenala, že bylo zjištěno, že se o ni převážně stará její babička, žalobce ještě v roce 2017 neznal datum jejího narození a v průběhu správního řízení uvedl jiný ročník základní školy, než uvedla její matka. Nezpochybnila tvrzení žalobce, že má k dceři vztah, avšak tento vztah podle nich nemohl převážet nad zájmy České republiky, jak je uvedeno výše.
78. Soud se ztotožnil se závěrem žalované, že další dokazování ke vztahu mezi žalobcem a jeho nezletilou dcerou prostřednictvím stanoviska OSPOD by na tomto závěru nemohlo ničeho změnit. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná získala dostatečné informace a žalobcem navrhovaný důkaz stanoviskem OSPOD by byl nadbytečný. Existenci vztahu žalobce s jeho nezletilou dcerou správní orgány nezpochybňovaly. Vzhledem k žalobcově předcházející trestné činnosti a jeho dlouhodobému odloučení od rodiny z důvodu opakovaného výkonu trestu odnětí svobody nemohl být tento existující vztah zohledněn natolik, aby převážil nad posuzovaným veřejným zájmem. Přitom nebylo povinností správních orgánů zabývat se všemi skutečnostmi uvedenými v § 174a zákona o pobytu cizinců.
79. Správní orgány prokázaly rozhodné skutečnosti dostatečně, vycházejí z podkladů poskytnutých jim žalobcem i z vlastního dokazování. Bylo na žalobci, aby případně tvrdil a doložil, proč není možné realizovat rodinný život mimo území České republiky. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2019-57: „(u)stálená judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců.“
80. Nesouhlas žalobce se závěry žalované ohledně posouzení přiměřenosti dopadů nezpůsobuje nedostatečné zjištění skutkového stavu.
81. Námitka není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

82. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné, soud žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
83. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaná soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. září 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu